

tum Arbejde indenfor 1 Aar ændret, saaledes at Arbejdskravet varierer efter de i den foreslaaede Bestemmelses 1. og 2. Pkt. omhandlede Tidsrum af 3, 4 eller 5 Aar.

ad e) Efter Bestemmelsen i § 18, Stk. 6, i Lovbekendtgørelse Nr. 47 af 4. Marts 1924 om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. kunde det i en Kasses Vedtægt fastsættes, at saafremt et Medlem under en Arbejdsløshedsperiode har haft 3 eller flere Dages Arbejde i en Uge, bortfalder Understøttelsen for den paagældende Uge. Ved Arbejdsløshedsloven Nr. 157 af 1. Juli 1927 ændredes denne Bestemmelse, saaledes at det *skulde* bestemmes i Vedtægten, at Understøttelsen bortfalder for hele den paagældende Uge, saafremt Medlemmet har haft 4 eller flere Dages Arbejde i Ugen, medens det *kunde* bestemmes, at Understøttelsen bortfalder som Følge af mindst 3 Dages Arbejde i en Uge, jfr. Lovens § 15, Stk. 7. Denne Bestemmelse bibeholdtes med en enkelt Ændring af mindre Betydning i Arbejdsløshedslovene af 23. Juni 1932 og 20. Maj 1933, jfr. § 15, Stk. 7. Der har imidlertid rejst sig nogen Betænkelighed med Hensyn til det formaalstjenlige i den ved Loven af 1927 skete Ændring, idet det er anført, at Medlemmer, der har haft 3 Dages Arbejde i en Uge, vil være lidet tilbøjelige til at gøre sig særlige Anstrengelser for at faa en enkelt Dags Arbejde i den resterende Del af Ugen, saafremt Overtagelsen af saadant Arbejde vil medføre Understøttelsens Bortfald for den resterende Del af Ugen, et Forhold, der særlig kan gøre sig gældende ved Arbejdsløsheds-kasser, hvor Beskæftigelsesforholdene er præget af hyppige, men kortvarige Arbejdsperioder. Ministeriet har derfor, uanset at det i Almindelighed synes rimeligt, at Medlemmer, der har haft 4 Dages Arbejde i en Uge, ikke bliver berettiget til Understøttelse for den resterende Del af Ugen, ment det rigtigst at foreslaa genindført en til 1924-Lovens Bestemmelse svarende Regel, der vel giver Adgang til, men ikke gør det til en Pligt at inddrage Understøttelsen i de omhandlede Tilfælde, saaledes at der i de Kasser, hvor særlige Grunde maatte tale derfor, er Mulighed for at vedtage en anden Ordning.

Den foreslaaede Bestemmelse svarer til det ved § 18, Stk. 7, i det i Rigsdags-samlingen 1929—30 fremsatte Forslag om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. foreslaaede, jfr. Bemærkningerne hertil, hvori det bl. a. er anført, at Arbejdsløsheds-kassemedlemmernes egen økonomiske Interesse formentlig vil være et tilstrækkeligt

Værn mod urimelige Vedtægtsbestemmelser i den heromhandlede Henseende.

Til § 12.

ad a) Efter at Gyldighedsperioden for de ved Socialministeriets Bekendtgørelse af 11. November 1932 i Henhold til § 17, Stk. 1, Nr. 1, i Arbejdsløshedsloven af 23. Juni 1932 fastsatte Regler for Kassernes Forhold under Strejke og Lockout var udløbet den 1. Juli 1935, har Ministeriet fra Socialministeriets Arbejdsudvalg modtaget en Indstilling angaaende Fastsættelse af saadanne Regler for Tiden 1. Juli 1935—1. Juli 1938. Der har imidlertid ikke kunnet opnaas Enighed inden for Udvalget angaaende Spørgsmaalet, hvilket formentlig skyldes en forskellig Forstaaelse af Arbejdsløshedslovens § 17, Stk. 1, Nr. 1.

Under disse Forhold har Ministeriet fundet det rigtigt at forlænge de ved Bekendtgørelse af 11. November 1932 fastsatte Regler som gældende indtil videre, dog længst til 1. Juli 1938. Da man derhos maa anse det for rettest, at Rigsdagen — under den herskende Tvivl om Forstaaelsen af den nævnte Bestemmelse i Loven — optager denne Bestemmelse til fornyet Overvejelse, har man — som Basis for Overvejelserne — formuleret Bestemmelsen saaledes, at den i store Træk er et Udtryk for Bekendtgørelsen af 11. November 1932 og den Praksis, der er fulgt ved Anvendelsen af Bekendtgørelsen.

ad b) Med Hensyn til den foreslaaede Ændring af Bestemmelsens Udtryk „Timeløn“ bemærkes, at denne Ændring svarer til den i § 20, Stk. 2, i det i Rigsdagssamlingen 1929—30 fremsatte Forslag til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. foreslaaede, hvorfor man henviser til den her fremførte Motivering for Ændringen.

Der har i en for Ministeriet rejst Sag foreligget det Spørgsmaal, hvorledes det vil være at forholde ved Bedømmelsen af en Arbejdsvægrings Gyldighed i de Tilfælde, hvor der i Overenskomst mellem Arbejdsgiver og Arbejder som Betaling for en bestemt Art af Arbejde normalt foreskrives *Akkordbetaling*. Under Hensyn til Udtrykket „Timeløn“ i den nugældende Bestemmelse og til de under Rigsdagsforhandlingerne angaaende Bestemmelsen faldne Udtalelser, jfr. Rigsdagstidende 1926—27, Folketingets Forhandling Sp. 5684 og 5691, Landstingets Forhandling Sp. 1647, Rigsdagstidende 1929—30, Folketingets Forhandling Sp. 44, 1500, 1558 og 1591, maatte Ministeriet nære Tvivl om, hvor-